

diari català

setmanari nacionalista

d'esquerra

EDITORIAL

CAL ACTUAR

La fidelitat absoluta als ideals republicans i esquerristes; l'adhesió entusiasta al règim democràtic instaurat el catorze d'abril del 31, i la ferma disciplina als organismes dirigents del partit, mantegues vegades demostrada en ésser posada a prova, no han d'ésser motius prou suficients per a què, davant l'apatia, la desorientació i el confusionisme existents arreu, el nostre silenci pugui semblar complicitat.

Quotidianament en la premsa liberal, republicana i esquerrista, articles i més articles, evidencien el perill que pel règim republicà representa l'actuació descarada i provocativa de les dretes; informacions més o menys sensacionals, descobreixen conxorxes i maquinacions de poders subversius que s'enfronten desafiadors amb la República; assistim encara, al desvergonyiment del funcionari rastrer, d'ànima monàrquica, emboscat en les oficines de l'estat republicà, que s'insolenta amb els ciutadans que a ell acudeixen prescindint de tota raó i justícia, perquè pressent molt proper, potser, el retorn del règim de favoritismes, adulacions i concupiscències. I davant d'aquesta situació delicadament crítica, extremadament indignant, escandalosament vergonyosa, ¿on són els homes de a democràcia republicana?

On és aquell sentiment revolucionari plenament i massa cívicament demostrat en les jornades del catorze d'Abril? On és el verb càlid dels propagandistes esquerrans, encomenant al poble l'escalf i l'entusiasme per a possibles i probables gestes heròiques? On són les actituds decisives i enèrgiques que, com torrentada poderosa, arrastren les multituds i menen a la conquesta de tots els anhels i desitjos insatisfeits?

Paraules! Boira i fum! Petiteses i misèries! Els nostres homes estan massa enfeïnats discutint tiquis-miquis que posin a bon lloc el seu orgull i amor propi. Mentrestant es deforma l'essència del règim democràtic i l'obra feconda de les Constituents va esdevenint somni d'un passat pròter que apar llunyà, en caure enrundada per l'envestida cavernària, que no troba valles ni entrebancs de cap mena.

Redrecem-nos! Salvem el règim! Cal actuar ràpidament prescindint dels estorbs de dintre i fora de casa. No són moments per a perdre'ls en picabaralles. El que vulgui pledejar que se'n vagi, ans no el llencin.

Calen fets: fets. Res més.

Insolència monàrquica

La insolència dels monàrquics va prenent proporcions cada dia més agudes. En un cinema de la Plaça del Callao de Madrid es produí un incident que ho palesa a bastament. «El Socialista» el recull i vo'em copiar-lo íntegrament, la cosa creiem que s'ho val.

«Un cine aristocràtic de la plaza del Callao ha conocido tardes atrás, un espectáculo que no ha transcendido a la prensa i que, por lo mismo, nos obligamos a recoger. No lo hemos hecho antes en espera de la nota oficial, mas como no llega, y lleva trazas de no llegar, informaremos a nuestros lectores en acatamiento a un deber profesional.

El acto se desarrolló de la manera siguiente: En la pantalla un noti-

ciario. Una descripción del Cairo con alabanzas para su clima excepcional y sus bellezas naturales. ¡Buen clima! ¡Excelentes excursiones! ¡Magníficas expansiones! Cuestión de dinero. Entre los turistas llegados al Cairo figura el ex-rey de España. No hizo falta más para que el público aristocrático del aristocrático cine rompiera en un aplauso, contrarrestado con algunos silbidos penetrantes.

Se hizo la luz en la sala, aplazada la proyección, y... asombro general. Un capitán de caballería, de uniforme, se creyó en el caso de adoctrinar a los espectadores con unas palabras. De pie en su butaca dijo aproximadamente lo siguiente.

«Si los españoles deseamos que España cambie de rumbo, se aleje de la actual nefasta política, es necesario que ese hombre (aludiendo al ex-rey) sea sentado de nuevo en el trono de sus mayores.»

Vuelta a los aplausos y a los silbidos. La pareja de servicio intervino en el incidente, haciéndose cargo del improvisado orador, que, insistimos, es un capitán de caballería. ¿Adonde fué conducido? ¿Qué se hizo de él? Oficialmente en ninguna parte hay constancia del incidente. En la Dirección General de Seguridad no se tiene la menor noticia. Es curioso esa ignorancia oficial de sucesos que ocurren, con escándalo público, en las salas de espectáculos. El capitán de referencia fué, probablemente, puesto en libertad en las puertas del cine y ¡santas pasacuas!

Efectivamente, en los centros oficiales nada se ha dicho del incidente relatado.»

Pensem nosaltres que en aquest afer no calen gaires comentaris per donar-se compte que el Sr. Lerroux prepara molt acuradament la nova preponderància dels antics governants amb una tàctica molt fina y molt discreta però filla única del que ha estat enganyant mig segle a tot el proletariat català i espanyol amb les seves bravates de revolucionari, esquerrista i laic, coses que sols demostrava sentir per a pujar al Poder.

Poble de Catalunya, germans d'Espanya, ja que els nostres governants no castiguen els que escarneixen la voluntat nostra, sempre que ens trobem en un cas com el del cine madrileny primer siguem nosaltres

Al marge d'un acord

Era a conseqüència de tenir tancats a la presó uns quants amics nostres de resultes de les passades eleccions municipals, que la Comarcal de Girona, es reunia urgentment per a prendre resolució del que calia fer amb motiu d'aquest fet. Amb unanimitat absoluta, i amb un entusiasme extraordinari va aprovar-se la manifestació pro-presos pel proper diumenge, que va resultar ésser l'onze de febrer, data memorable pel republicans d'abans del 14 d'abril.

El Comitè Comarcal no va dormir-se en aquella setmana, i les consultes i gestions en pro dels presos foren incontables. Tant és així que, en el Parlament de Catalunya, per la veu del nostre estimat amic i diputat Antoni Dot-Arxé va ésser feta una interpellació al Sr. Conseller de Justícia, que va motivar inclús un llarg debat dintre el si del nostre Govern.

Les resolucions preses motivaren la suspensió de la manifestació acordada, contràriament al que suposaven alguns que era degut a covardia o menyspreu pels nostres amics reclosos. Dites resolucions, com les gestions fetes durant aquella setmana foren explicades als components de la Comarcal pels nostres parlamentaris Sr. Santaló i Cerezo.

El President de la Generalitat de Catalunya ha marxat a Madrid i el viatge té una innegable transcendència. I no solament la té en ordre a política general. Suposem la té i l'ha de tenir en atenció a la injustícia que s'ha comès amb la nostra gent enfrontant-los amb els Tribunals d'Urgència quina finalitat, al crear-los, havia d'ésser veritablement una altre. Es impossible sostreure la passió en moments de lluita electoral. La senten tots els que intervenen en la lluita.

Companys presos: tenim la seguretats que dintre poc podreu retornar a les vostres llars. Per la nostra part, el dia que poguem obrir-vos les portes de la presó, tindrem la satisfacció de pensar que si va suspendre's la manifestació fou perquè el President dels catalans cuidés personalment de la vostra anòmala situació,

els que fem la justícia als que no estan contents amb els privilegis que els ha guardat aquesta República tan benèvola.

VIDA PARLAMENTARIA

Comentari a un comentari

No hem tingut mai la candidesa de pensar que un adversari polític faci l'elogi del contrari. És més; si la crítica és justa, si té un fons de moralitat i de sentit ètic, inclús és d'agrair. Però quan la crítica es val de mentides, de sofismes, de adulteracions i de conceptes que a l'escriure'ls se sap ja a consciència que no responen a la veritat, aleshores aquesta crítica és una difamació que no mereix l'honor del comentari, si no és per exposar-la com a mida de la densitat moral que el partit polític que la consent i la practica té davant el mercat de les idees.

Per això resulten repugnants els comentaris que de l'actuació del Parlament de Catalunya publica un diari de Girona; comentaris que segurament són fets sense haver presenciat una sola sessió de l'organisme que es critica, i que solament pretenen endebades desprestigiar la importància capdal que el Parlament té dintre l'evolució de l'autonomia catalana.

Un dels comentaris més rastres que hem llegit, era referent al projecte de Llei d'arrendaments; el comentarista es planyia de l'obra legislativa de la majoria, car entenia que amb aquest projecte de Llei no quedarien satisfets els elements *rabassaires*—deia ell— però que amb la denominació de *rabassaires* s'hi sobreentenia els elements demagogs i comunistes, ni tampoc els propietaris.

Precisament, aquesta és la veritat. Els senyors de la Lliga, desitjaren en el seu fur intern que el Parlament Català votés una llei inadmissible, que no tingués viabilitat, que neixés morta, precisament per a poguer cridar *urbi et orbe* que el Partit d'Esquerra no tenia prou capacitat mental legislativa, i que la seva obra no tocava de peus a terra. Però quan han vist que malgrat mancar-hi la coope-

ració oposicionista de la Lliga el Parlament anava aprovant articles i més articles d'una llei que és de les primordials per a Catalunya i de la més gran transcendència en els nostres costums, i ha vist que aquests articles eren lògics, i clars, i equilibrats i prestos, han temut que l'Esquerra fés una obra legislativa de durada, i han començat a criticar l'Esquerra per la seva actitud correcta i noble.

No. L'Esquerra no ha de fer cap obra comunista, en tant pels socialistes per quant l'Esquerra és un partit liberal, i no és un partit de classe. I l'Esquerra no és socialista ni comunista, perquè entén que dintre el liberalisme modern poden trobar-se solucions a tots els problemes, sense haver de preconitzar la lluita de classes i sí una major comprensió i generositat entre les classes en lluita. Per això la Llei d'arrendaments no pren les terres als actuals propietaris, tot i regular el dret de la propietat per tal que no siguin possibles les agressions i les injustícies ni l'explotació als arrendataris d'aquestes mateixes terres.

Segurament—com deia l'articulista—aquesta llei no accontentarà als propietaris explotadors, ni als arrendataris que demanaven que «la terra fos de qui la treballa». Però sí que la trobaran justa els propietaris que se sentin homes—i homes justos—abans que propietaris, i els masovers que abans que masovers se sentin homes.

Si aquesta Llei no agrada a la gent de la Lliga, ni als propietaris de Sant Isidre per massa liberal, ni accontenta als comunistes per massa conservadora, segurament serà perquè haurà trobat aquell punt just, equitatiu i noble que deurien establir totes les Lleis.

Injustícia de Déu

Encara em recorda... Tenia sempre el somriure als llavis. Junt amb la seva germana que és tot un pom de flors, era l'alegria de casa seva.

Encara em recorda... treballava en una casa en construcció quan, tot d'una els lligams de la bastida en què estava treballant falliren...

...La vida ja no existia per aquell ésser... Tot havia acabat: alegria somriure... tot.

DÉU: Perquè heu pres aquesta vida? Perquè heu estat tan egoista de prendre la felicitat d'una família que prou sap ell els esforços que li ha costat el pujar aquell fill?

S

Baixem de la vorera company, s'acosta un cec. Llàstima d'home, és ben fornit.

DÉU: Perquè heu privat de la vista a aquest home?

S

Un Sant Crist; davant d'aquest, una donzella amb les mans juntes i amb els ulls brillants per dues llàgrimes

que li rodolen cara avall, prega. Prega pel seu amador que complint un deure ha marxat a defensar la Pàtria... ha marxat a batre's a vida o mort amb un germà seu però d'altra nació, que també ha deixat l'estimada i dos pobres vellets que per ell oren.

DÉU: A qui dels dos deixareu en vida?

S

Fa pena veure-ho. Conduït per un minyó d'uns dotze anys, avança un cotxet on seu un infant, sens dubte el seu germà. L'infant té les cametes inertes; riu, el seu germà de quant en quant se'l mira i també riu; però així que el minyó deixa d'esguardar-lo, la cara de l'infant va prenent un aire trist i alguna vegada ha d'eixugar-se una llàgrima que de pena, vol saltar-li dels seus ulls.

DÉU: Perquè feu tan fosca i miserable la seva vida?

No diuen que vós ho podeu tot? No diuen que no es fa res sense la vostra voluntat?

Sota el signe de la democràcia

Universitat

Novament ha aflorat a Catalunya en el primer pla de l'actualitat política el problema universitari, o millor dit, un dels aspectes cabdals d'aquest problema: el que es refereix a què l'accés a les aules universitàries no sigui patrimoni exclusiu d'una solventa situació econòmica, sinó una conseqüència obligada per els individus que posseeixen aptituds i disposició intel·lectual.

En plantejar-se al Parlament Català l'afer de la concessió al Patronat de la U. A., dintre els propis sectors esquerrans i socialistes es produïren divergències d'opinió sobre la manera immediata d'invertir aquell crèdit.

No té res de particular que tal cosa ocorregués. És molt lògic que quant a regimentació interior d'organismes es presentin varietats de criteris, els quals, derivats d'una concepció política idèntica, afronten un punt d'organització amb pluralitat d'opinions. En el cas que esmentem, prèviament unes explicacions donades en ple Parlament, desaparegué la disparitat formulada i s'acceptà la proposta formulada. No pretenem ara nosaltres insistir sobre un motu de discrepància ja resolt. Però sí que desitgem fer algun comentari a l'entorn del que significa, del que suposa i del que reclama la transcendència del tema.

El Patronat de la Universitat Autònoma ha manifestat d'una manera rotunda i categòrica que quan disposi d'un pressupost totalitari destinarà el deu per cent de la seva consignació a beques i subvencions per als estudiants que ho necessitin. Cal que aquesta promesa adquireixi el més prompte possible una clara realitat. Cal que el que enclouen aquestes paraules no resulti una de tantes vaguetats de l'oratorria del míting vulgar, sinó que s'estatueixi i es desenvolupi d'una manera efectiva. I cas que per cinquanta-mil circumstàncies la Universitat Autònoma no podés disposar amb promptitud de la consignació que manifesta necessitar, i que segons l'organització vigent deu provenir-li del pressupost estatal, cal que el Govern de la Generalitat s'apressi a dotar al nostre centre universitari d'una subvenció suficient perquè aquella aspiració no resulti fallida i esfondrada.

Es aquest un tema sobre el qual hem procurat modestament insistir sempre que ens ha estat possible. Considerem l'hora actual en una Democràcia com una hora prenyada d'

imperatius d'acció, de transformació, de dinamisme constructiu. En aquells països—cas de Catalunya—on afortunadament encara el sistema democràtic—la més alta fita de convivència política assolida pel progrés ciutadà—pot àmpliament desenrotllar-se i té un gran marge d'activitat, s'imposa inexorablement el prescindir de xabacanades puerils i l'enfrontar-se decididament, seriosament, documentalment, amb els grans problemes col·lectius, i da-los solucions, si no definitives—cosa impossible—, que responguin a l'exigència de l'època i que tinguin un sòlid sentit social. El desconèixer els problemes, l'acceptar-los i no atrevir-se a encarar-se amb ells, és de conseqüències fatals.

I aquest de la renovació universitària ve tractant-se amb excés de nerviositat. No de la renovació tècnica, docent; qüestió importantíssima a la qual es concedeix ja alguna atenció i un afany manifest d'arreconar les antigues «fàbriques de títols». Però sí de l'altre aspecte renovador; dels estudiants que hi ingressen, dels individus amb vocació i aptituds intel·lectuals. L'estreta relació que aquest problema guarda amb el primer no és percebuda per la gran majoria dels nostres catedràtics, ni àdhuc per aquelles d'ideologies del tot allunyades del reaccionarisme. Considerem la qüestió de les beques com una meritòria concessió que pot fer-se a les classes necessitades. Res més. I no Senyors, no és això solament: és que en l'actualitat a l'aula universitària s'aboquen grans contingents de d'ineptes, mentre importantíssims grups de joventut excel·lentment dotada, de voluntat heroica per a l'estudi, romanen del tot abandonats. És que la mateixa renovació tècnica, ambiental, d'energia i d'esperit, ha de sortir amb un guany enorme en empeltar-se-li el material de superior qualitat que resta avui inexorablement del clos universitari.

Per la mateixa consistència professional de la Universitat Catalana, s'imposa el resoldre—no el parlar-ne en mítings—a breu plaç aquest problema. Pel sentit general de la nostra actuació política—política de realitats, de superacions, de contingut—no de fullaraca social—, aquesta imposició esdevé apremiant. Confiam que la valorització de l'esforç que presideix tota la seva vitalitat com a poble, s'aplicarà també en una legislació política que ha rebut la seva empremta de les ànsies populars i que té la seva mateixa raó d'existència en saber atendre-les, organitzar-les i engrandir-les.

JOSEP M. CORREDOR

Madrid 26-2-34

Es convoca a tots els socis de **Jovenut Republicana** a la reunió que tindrà lloc avui divendres a les 10 de la nit, a l'estatge social, Carme 13, per a tractar de la següent

ORDRE DEL DIA
Presentació de la nova Junta
Projecte senyera
Situació política actual

Per disciplina i per la importància dels assumptes a tractar sou pregats d'assistir-hi.

El Consell Directiu

A L'ENTORN D'UNA QUEIXA

En la nostra edició n.º 76, corresponent al dia 16 del prop-passat mes de febrer, inseríem una nota adreçada al Sr. President de la Comissió de Cultura del nostre Ajuntament, dolent-nos de què a l'Escola Ramon Turró de la Mercè, no s'ensenyés el català.

Passats uns dies rebérem una atenta lletra del bon amic Dàrius Rahola, en la que ens assabentava que el prec que li formulaven l'havia traslladat a l'Inspecció Provincial de 1.er Ensenyament, que és a qui incumbeix aquesta classe d'afers, a l'ensem que l'havia requerit per a què esmenés, cas d'existir, l'anomalia que suposa el fet que denunciàvem.

Fou amb veritable goig que rebérem aquest comunicat, demostració palpable del bon zel que anima a tots els homes de la majoria de l'Ajuntament gironí.

Uns dies després, la Sra. Directora del col·legi de referència ens adreça una afectuosa lletra—en castellà naturalment—fent-nos saber de què en el grup escolar que dirigeix, es compleixen estrictament les lleis que regulen l'ensenyament a la nostra terra, o sigui que en els primers vuit anys de l'infantesa s'ensenyà exclusivament el català, i després comença a ensenyar-se l'espanyol. Acaba aquesta lletra expressant-nos la seva satisfacció "por el celo con que velamos por esta querida patria de todos".

Ara bé: Nosaltres no sabem les gestions que l'Inspecció de 1.er Ensenyament haurà realitzat i les conclusions que en pot haver tret; però pel nostre propi compte hem pogut documentar-nos que en l'escola Ramon Turró s'ensenyà el català—contràriament al què havíem dit, i que gustosament rectificuem—a totes les classes, menys a la que exerceix de professora la Sra. Amàlia Canós, Directora del tantes vegades esmentat centre docent, senyora que—repetim-ho—ens mereix tots els nostres respectes, i a la qual no tenim animatversió de cap mena.

Corroborà la nostra afirmació el fet que la Sr. Directora, tot i els quinze o vint anys que porta de residència a Catalunya, hagi tingut la indecadesa de contestar el nostre solt en espanyol, signe evident de desconexió absoluta del llenguatge català.

I ací hi cap preguntar: Si no se sap escriure una lletra en el nostre idioma, es pot exercir el professorat d'una classe on es tingui d'ensenyar obligatòriament el català?

ACCIÓ CIUTADANA vetllant pels interessos de Catalunya—com deia molt bé la senyora interessada—es veu en la precisió de cridar novament l'atenció de les autoritats competents sobre el fet que deixem transcrit, a l'objecte de què es faci la justa reparació que demanàvem, el més prompte possible.

Ara; l'Inspecció Provincial de 1.er Ensenyament té la paraula.

Breviari

Lliga Catalana troba que la Biblioteca Municipal és un mal negoci, doncs diu el seu òrgan oficial que si visitéssiu les biblioteques que fundà la Mancomunitat de seguida trobaríeu la diferència.

Si totes aquestes Biblioteques són com les que es feren a Girona, ja ho crec que hi trobaríem diferència... i molt grossa, per cert.

Indubtablement els que es tingueren que sentir més coses i paraules grolleres fóren els mossos de cafès, amb motiu de la "Diada del Segell Pro-Infància."

Un d'ells ens explicava el dilluns que la gent que li refusava més el segell (arribaren en certs casos que el cambrer tenia que pagar el segell de la propina que li donaven,) eren els homes que anaven al cafè a les dotze del migdia del diumenge i moltes senyorettes que sortien de l'església.

No ens estranya gens, doncs com que era una iniciativa dels homes d'Esquerra i profitosa pels obrers, els hi recava àdhuc la miserable quantitat de cinc cèntims.

S'hagués tractat de fer una almoïna per a arranjar alguna església... Els diners s'haurien abocat a cabassos!!!

D'un temps ençà en el barri del Pont Major s'està organitzant una Entitat de caire esportiu, els organitzadors de la qual són elements de la F. J. C., juntament amb el sacerdot que diu missa a la capella particular de la propietària Sra. Beneta Brunells els quals es passen la vida cercant afiliats de casa en casa.

No cal dir que els "protectors econòmics" d'aquesta cosa amb previsions de Societat, són els senyors Agustí Riera i Beneta Brunells, distingits prohoms de Lliga Catalana.

El més bó del cas, però, és que tenen en projecte la construcció d'un local instal·lant-hi tota mena d'esbarjos per a que puguin divertir-se els espirituals xicotets allistats, i que els organitzadors de l'esmentada entitat no saben el què és una pilota de futbol ni en la seva vida han estat en un camp d'esports.

Diumenge, dia 25 es celebrà a la nostra ciutat la diada del segell pro-Infància, col·laborant-hi més o menys la majoria dels ciutadans.

Nosaltres ho celebrem, per ésser una diada de gran efectivitat per a la beneficència.

Les dretes gilroberianes estan fortament disgustades per l'esquerrisme que suposa l'haver elevat una protesta al Vaticà del discurs que pronuncià Monsenyor Tedeschini, el prop passat dia 11.

Si d'aquesta càndida protesta es comença per dir-ne esquerrisme, comprenem perfectament els monstruosos qualificatius que digueren de les Corts Constituents i del Govern Azaña, símbols del veritable i únic esperit esquerrà.

Cal republicanitzar tota la burocràcia. De dalt a baix. Es una mida necessària i urgent. I si ara que tenim a les mans el Govern de Catalunya no sabem fer-ho, després haurem de lamentar-ho, com ho fan ara els antics ministres del Govern Azaña, amb ell al cap.

S'està preparant la reorganització del Someten.

Fa poc temps el Govern d'Esquerra Republicana de Catalunya donà el comanament del mateix a les comarques gironines a persones que aquests darrers dies han manifestat la seva disconformitat amb l'orientació del Govern Català.

Què esperen a dimitir llurs càrrecs?

Es que encara serà possible el seu nou nomenament?

Nosaltres no ho creiem possible, i a més afegim que seria una vergonya pel bon nom del someten reorganitzat de Catalunya que té d'ésser netament republicà i defensor de la llibertat de la nostra terra.

Un diàleg que registrarem el prop-passat diumenge, Diada del Segell, en un establiment on s'expenien les localitats del Teatre Municipal:

— "Tres entrades amb els corresponents segells pro-Infància, si us plau?"

— Em permeteu que us doni un consell?

— Si home li ho agrairé...
— No val la pena de què els compri, puix es dona la casualitat de què no dispo del canvi suficient per a cobrar-los"

I pensar que aquest sabotatge el feren arreu de Girona els fervents catalanistes (?) de Lliga Catalana!!!

CENTRE D'ESPECIFICS UNIC A LA COMARCA

Els millors productes medicinals : TOTS ELLS D'ORIGEN
Unics de propietats terapèutiques garantides
Plaça de les Castanyes : GIRONA : Telèf. 144
FARMACIA RIBAS

Partit Republicà Federal Nacionalista de les Comarques Gironines (ESQUERRA REPUBLICANA de CATALUNYA) FART LOCAL

Es convoca a l'Assemblea general ordinària a tots els adherits al partit; als socis del Centre d'Unió Republicana, i de Joventut Republicana per a dissabte dia 10 de març a les 10 de la nit, a l'estatge social, Carme, 13, per a tractar dels següents assumptes:

- I.—Lectura i aprovació acta anterior.
- II.—Estat de comptes.
- III.—Fall del Tribunal Contenciós Administratiu.
- IV.—Renovació de càrrecs del Comitè Local per cessaments reglamentaris i dimissions

Republicans: Pels assumptes a tractar que són de vital interès, no hi manqueu!

ESMOLAMENT DE NAVALLES A LA PERFECCIÓ

Vendes de tota classe d'articles propis per Barberia :: Ganiveteria fina :: Gran assortit en Perfumeria.

Josep Serra
ARGENTERIA, 10
GIRONA

J. Balaguer i tort
ADVOCAT

progrés, 12-1.er-1.^a
telèfon. núm. 153 GIRONA

Pianos Manubri

DE LLOCUER

ANTONI MAS

Caldes de Malavella

ORQUESTINA NEW JAZZ-BABY

PRIMERA CATEGORIA

ORIGINAL I MODERN
REPERTORI. BALLABLES
NACIONALS I
ESTRANGERS

Per a Contractes. CELS FERRER
C. St. Feliu, 19
GIRONA

QUEVIURES
PESCA SALADA
B. OLIVERES
Conserves
de tota mena
ABEURADORS, 7. GIRONA

DELEGACIONS GOMARCALS:
Ripoll.—Trinitat, 6 - 2 on
Palamós.—
Figueres.—Cervantes, 5
Puigcerdà.— Centre Republicà
Sta. Coloma.— Clavé 25
Caldes Malavella, C. Republicà

Esports

Insistim novament

En el nostre passat número cridarem l'atenció a un sector del públic per ficar-se amb els jugadors.

Diumenge passat altra volta passaren uns incidents (sortosament lleus).

Si per la bona voluntat, d'aquest sector no es pot posar remei, creiem que la Juuta té de preocupar-se'n.

*

Baixes al Girona

Dues baixes cal anotar en els professionals del nostre Club.

Ens referim a Abad i Pasqual, que des del diumenge passat, han deixat d'ésser equipiers del «Girona F. C.»

*

La propera volta a Catalunya

Sabem que s'estan fent les gestions necessàries perquè la nostra ciutat sigui final d'etapa en la propera volta ciclista a Catalunya. Seria una vergonya per la nostra Girona Esportiva que no s'obtingués.

ACCIO CIUTADANA s'adhereix i s'ofereix en tot el que sigui necessari als treballs d'organització.

*

La campanya en pro del Campionat de Catalunya

L'articulista de la «La Rambla», torna aquesta setmana a parlar de la projectada nova estructuració dels campionats nacionals, i diu:

«El manteniment del Campionat de Catalunya ha d'ésser plantejat per nosaltres, com a qüestió prèvia, abans de discutir-se totes les noves estructuracions hagudes i per haver. Si amb la nova fórmula ha de perjudicar-se encara més el nostre torneig nacional, hem de votar forçosament en contra. Aquesta és la nostra posició clara i concreta en aquest afer.

I més avall acaba, dient: «Posat el nostre punt de vista amb referència al manteniment del Campionat de Catalunya; afirmada la nostra posició intransigent en aquest aspecte, deixem els altres punts de la projectada nova estructuració per una altra ocasió que prou ens vagarà.

Avui per avui la qüestió prèvia, és salvar el Campionat de Catalunya.»

Ha causat molt bona impressió la campanya que fa setmanalment l'esmentat setmanari, com també la nota altament esporàdic del «F. C. Barcelona» i últimament l'acord pres pels clubs catalans de 1.a Categoria, apoiant abans que tot el Campionat català.

ACCIO CIUTADANA, que setmanalment es preocupa d'aquest problema, està joiosa del comportament patriòtic dels esmentats organismes.

*

Partiis probables

Es molt probable que el proper diumenge ens visiti el «Gimnàstic» de Tarragona, per a celebrar un encontre amb el nostre onze, de caràcter amistós.

També es rumoreja que el «Girona F. C.» prepara una «tourné» per França, visitant, entre altres ciutats París i Nimes.

CORNER

Teatres i Cinemes

—Teatre Municipal

EL GERMA LLOP—La presentació és bona en general. La partitura, de mestre, encara que no s'adapta bé a l'obra, i per això es desllueix. Maria Teresa Planas, Pau Hertogs i Enric Mayral fan vertaderament un treball perfecte. Són excessives les escenes que hi pren part Francesc d'Asís doncs sembla que es vol busar d'aquesta personalitat aprofitant-se de l'actual situació, a l'ensem que no és necessària tanta exhibició de l'esmentat personatge.

No hauria causat millor impressió escrita en català? Es que hi ha coses que en català no puguin dir-se? Sentir als consellers del govern català amb la nostra mateixa parla no faria quedar bé o millor a la sardana intercalada? Podem suposar que una dictadura primorriverista prohibís aquest dret als antics ciutadans, però és que no sembla una mofa veure onejar banderes catalanes i parlar en castellà? Es una compatibilitat que no hi escau gens, no l'hi sembla senyor Frederic Oliver?

*

Era ja hora que l'Empresa del Teatre Municipal donés al nostre primer Coliseu quelcom digne d'ell. Que «El germà llop» sigui l'inici d'una temporada de bones representacions. Així ho esperem, ja que es va veure pràcticament que el públic de Girona sap correspondre quan se li don el que desitja, però precisament en el nostre Teatre Municipal.

*

La companyia lírica Badals-Cap-sir d'aquesta ciutat vol tornar a emprendre la tasca, i a aquest efecte el prop passat dilluns es varen reunir llurs directors.

Podem avançar que el proper dia 25 de Març debutaran a Tordera amb «Molinos de Viento» i «Los Claveles» i el 28 del mateix mes a Girona.

S'acordà portar a cap tots els treballs necessaris per a representar la propera temporada «La alegría de la huerta» i «El huésped del Sevillano».

Els èxits assolits la passada temporada per aquesta companyia faran que tots els joves components d'ella posin tot l'esforç possible per augmentar-los amb aquestes noves representacions. Així ho desitem.

Lamentem a l'ensem que la primera tiple d'aquesta companyia Ani-

ta Busquets, per causes alienes a la seva voluntat, resti allunyada de l'escena fent-se impossible que poguem admirar-la novament.

—Saló Gran-Via

ADEU A LES ARMES.—Passa aquesta producció a engroixir els èxits assolits per la marca Paramount.

En la vida real és més possible l'aparellament de dos éssers físicament tan desproporcionats com Helen Hayes i Gary Cooper. Ella, petita i fràgil criatura; ell, sobri, alt, forca alt; ben plantat. Rarament es veu al llenç parelles com aquesta, doncs gairebé sempre sol ésser de pocs centímetres la diferència l'un de l'altre, però no amb tanta com en aquesta que interpreta «Adéu a les armes».

La guerra és la creadora de la trama i de l'ambient en que actuen els sentiments dels personatges.

Es un drama amorós d'assumpte senzill perfectament dirigit i presentat.

Helen Hayes i Gary Cooper, la parella apassionada executen amb Adolf Menjou, capità metge italià amant de les begudes i de les dones, un treball perfecte que Frank Borzage es pot sentir orgullós d'ell com de les grans troballes de tècnica desconeguda i per tant no emprada fins ara.

ONES MUSICALS Un film que es veu amb gust, mostrant la vida d'una emissora americana de ràdio i dels seus principals estels.

Els aimants de la música de jazz frueixen escoltant i veient actuar dues orquestrines de primer ordre. La direcció acurada i el treball dels estels perfecte sobretot per Bing Crosby que es mou davant la càmera amb naturalitat i senzillesa. Es un film ple de dinamisme i que deixa grata impressió als espectadors.

—Coliseu Imperial

MATER DOLOROSA Encara que la lògica no domina generalment, l'argument és seguit amb molt d'interès, àdhuc amb verdadera passió. Abel Gance ha volgut imposar amb «Mater Dolorosa» un melodrama de tipus gairebé descuidat, però que la producció del cinema francès d'alguns anys enrera solia facilitar-nos-en algun. La interpretació a càrrec de Lina Noro, Jean Gallant i Gabri Tricquet està força encertada

SKETCH

imp. «ràpida» rutlla, 5 - telèf. 275

Calçats

MALARET

Vendes a l'engrós i detall

Rbla. LLIBERTAT, 5
GIRONA

Caldereria i Calafacció Central

Valentí Furtet

—:—: FUMISTERIA —:—:—

Soldadura autògena

c/ CALDERERS, 13
GIRONA

EXPRES - BAR

Situat a la Rambla-GIRONA-Telèf. 119

Begudes de les millors marques - Ressonons econòmics

Ostres - Percebes - Almejes - Gambes
— rebudes diàriament a les 5 de la tarda —

OBERT NIT IDIA
Del 1.er d'Octubre al 30 d'Abril,
temporada de marisc

Casa Escatllar

Aparells de Radio
" FADA "

Ferreteria i bateria de Cuina :: Objectes per a regals :: Loça Sanitària

Rambla Llibertat, 28—Mercaders, 6-7

CAFES

CORNELLA

SUCRES
EMPAQUETATS

TELEFON. 321
GIRONA

ORTOPEDIA DR. ROGA

Irrigadors complets des de 2'50 pt

Braguers - Perfumeria

PRIMER CENTRE D'ESPECÍFICS ES LA

Farmàcia Doctor Roca i Fill

LA CREU ROJA - Telèfon, 135 - Plaça de l'Oli - GIRONA

La més antiga. — La més ben assortida. — La que ven els

articles a preus més econòmics.